

ятелка на баба и донесла една сладка, сочна круша. Бабата се много зарадвала и благодарила на приятелката си за подаръка, защото била много бѣдна, та нѣмала пари да си купи круши, а сладкото всички обичатъ.

— Тури я, миличка, на прозореца, че слѣдъ обѣдъ ще я изядемъ, казала бабата на внучето си.

Слѣдъ обѣдъ бабата потърсила крушата, но не я намирала. Тя разбрала кѣдъ е отишла крушата и ядно погледнала внучката си. А Стефка не се и признала. Бабата се разсърдила, домъчнѣло ѝ много, защото и ней се искало да си хапне отъ крушата, но нѣмало какво да стори. Но знаете ли какво се случило прѣзъ нощта? Стефка сънувала, че лежи подъ едно дърво, а отъ дървото паднала върху нея една голѣма круша, и я натиска, натиска, ще я задуши. Тя почнала да вика, да се тегли, но крушата я натискала и не се отмѣствала. . . . За щастие Стефка се събудила. Но отъ тогава насетнѣ всѣка вечеръ тя сънувала тази голѣма и тежка круша, че пада отгорѣ ѝ. . . .

Майката млъкна и погледна дѣцата. Славка стоеше съ отворени уста, устрѣмила погледъ въ господарката си и слуша. Павелчо, навелъ очи и отъ срамъ не смѣе да погледне майка си.

— Мамо, стига вече приказки. Не искамъ вече да слушамъ, — плачливо преговори той.

— Е, хайде да си легнешъ, — рече майка му и стана отъ софата

— Не искамъ да спа още. . . Ще постоя още малко.

— Постой! . . . Па и рано е още. . . Не искашъ ли да ти разкажа още нѣщо?

— Не мамо, по добръ да отидемъ да спа.

— Какво искашъ, и ти не знаешъ! Какъвъ си станалъ ти тази вечеръ? — Ту ще спишъ, ту нѣма, ту пакъ ще спишъ! . . . Какво искашъ?

— Мамо, нека Славка иде при майка си.

— Иди си, Славке, и кажи на майка си да тури самовара, — каза майката и поглади Славка по косичката

— Лека нощъ, Павелчо. Нека да сънувашъ все ангелчета, — засмѣно рече Славка и се рѣкува съ другарчето си.

Други пѣтъ Павелчо ѝ пожелавахе да сънува нѣщо хубаво, но тоя пѣтъ сърдито отвърна:

— Лека нощъ!

Щомъ Славка затвори вратата, Павелчо се притисна къмъ майка си и продума:

— Мамо, искамъ да те попитамъ нѣщо на ухото.

— Питай, синко!

Павелчо прѣгърна майка си за шията и каза:

— Мамо, кажи ми, само за круша ли се така просънва? За захаръ неможе ли да се сънува?

— ако Стефка е излязла скришно захарѣта, сигурно ще я сънува тази нощъ